

JURYRAPPORT BEELDEN IN LEIDEN 2022

De vakjury van de Frans de Witprijs bestaande uit Robert Zwijnenberg, professor emeritus Kunst en Wetenschap aan de Universiteit Leiden, Tanja Elstgeest, directeur Museum De Lakenhal, Lianne Schipper, curator Aegon Art Collection en kunstenaar Kevin Bauer kennen in unaniem besluit de

FRANS DE WIT PRIJS 2022

toe aan

___ **Marit Westerhuis** voor haar werk **Pulver** _____

De beoordelingscriteria van de jury waren onder meer dat een werk een zekere gelaagdheid (overvloed aan betekenissen) moet tonen, d.i. dat het werk bestand moet zijn tegen een herhaalde beschouwing waarin de betekenis van het werk steeds kan verschuiven. Het werk moet voor de beschouwer een open ruimte zijn waarin de beschouwer niet een gefixeerde betekenis krijgt aangereikt, maar waarin de beschouwer zelf een weg naar een mogelijke betekenis moet zoeken. Het kunstwerk opent een ruimte waarin de wereld, de dingen en onze levens op een andere manier (kunnen) verschijnen dan we gewend zijn.

Het werk voldoet in belangrijke mate aan deze criteria om de volgende redenen:

Het is een werk dat de beschouwer uitdaagt tot een aandachtige en herhaalde beschouwing vanwege:

Het gebruik van de zwarte stof die aan de ene kant de verwoestende stof buskruit suggereert, aan de andere kant een fragiliteit oproept (even blazen een de stof zou zich verspreiden).

De verschillende elementen in het werk (maanlander, plattegrond kerk, kanonskogels, de suggestie van een archeologische site) roepen relaties op die die niet altijd navolgbaar zijn, maar die daarom toelaten dat bij de beschouwer verschillende verhalen./betekenissen kan oproepen. Er lijken allerlei thema's aan de orde te worden gesteld, zoals kolonialisme, slavernij, koopmansgeest rondom de historische ontploffing van het kruitschip, die door de contemporaine blik en achtergrond van de beschouwer en de raadselachtige elementen (als de maanlander) een nieuwe invulling, een nieuwe betekenis (kunnen) krijgen.

De vorm (dat is de uitvoering) van het werk. Het is een kistje met dik glas, laag geplaatst. De beschouwer ondervindt bij het kijken twee obstakels: de reflectie van het glas en de beschouwer moet zich bukken. Beide obstakels leiden ertoe dat de beschouwer zich een specifieke lichamelijke/zintuiglijke inspanning moet getroosten, die een spiegeling lijkt van de lichamelijke houding en aandacht bij een archeologisch onderzoek (eenheid van vorm en inhoud).